

Cristi Lavin
Viața ca un selfie

Copyright © 2016 CRISTI LAVIN
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2016 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crime-scenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAVIN, CRISTI

***Viața ca un selfie* / Cristi Lavin. - București : Crime Scene Press, 2016**

ISBN 978-606-94185-1-2

821.135.1-31

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Ilustrație coperta: Branka, www.brankagrubic.com

Redactor: ALEXANDRU ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: mai 2016

Tipărit în România, FED PRINT

Carte apărută cu sprijinul *Fundației Premiile Flacăra*

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cristi Lavin

Viața ca un selfie

CRIME SCENE PRESS

2016

Cristi Lavin s-a născut pe 12 martie 1971 în București. A debutat mai întâi în Franța, în anul 2012, cu romanul *Le viking rose*, carte ce a fost tradusă de un scriitor francez direct din manuscris, situație fără precedent în istoria literaturii române. În același an a apărut și versiunea în limba română, care nu a purtat, cum ar fi fost normal, titlul tradus *Vikingul roz*, ci l-a păstrat pe cel din ediția franceză. Astfel, titlul românesc s-a pierdut definitiv. Au urmat *Crimă în doi* și *Asasinul de la ultima pagină*, autorul urmându-și politica sa declarată: anul și romanul. Cartea de față reprezintă al patrulea succes al său. Un succes cu atât mai mare, dacă ținem cont de faptul că volumul a fost scris doar în zece zile.

PRIMA ZI: NEFERICIȚII DIN CIMITIRUL VESEL

Doctorul mi-a mai dat zece zile de trăit. Nici n-ai timp să te sinucizi, în caz că vrei să te scutești de teroarea sfârșitului iminent! Asistenta venea și-mi aranja perna sub cap, cât mai confortabil, având în vedere că eram copleșit de oboseală și nu puteam singur. Dar eu voiam s-o rog să mi-o pună pe față și să țină apăsător zece minute. Desigur, asistentele de la noi sunt criminale prin fișa postului, e un fel de Jurământ al lui Hipocrate. Așadar, te ucid și fără să le rogi. Dar niciodată cu premeditare. Din păcate! Puteam face, însă, altceva: în loc să-i propun să mă sufocă cu perna, mai bine îi aduceam aminte de injecție, cea pe care oricum trebuia să mi-o facă, fiind prescrisă de medic. Și să mă rog la toți dumnezeii ca seringă aia, al cărei ac trecuse printr-o duzină de pacienți, să-mi provoace septicemie și să mor a doua zi. Dar în ziua următoare eram tot viu, chiar dacă seringă reprezenta un hazard biologic cert. Unde sunt microbii de altădată?! Spitalul nu te mai ajută azi nici măcar cu un virus ca lumea, sau cu o bacterie ucigașă. Cică trebuie să ți le cumperi, dacă vrei așa ceva. Să vii cu ele de acasă. Altfel, n-ai șanse. Eutanasia în România e o pură întâmplare. Iar la mine roata norocului se blocase.

Când am aflat, șocul a fost mare. Nu mă dumiream de ce-mi murea în fiecare zi câte un coleg de salon. Mă băgaseră la „Cimitirul Vesel”. Așa era botezată încăperea ticsită de paturi și aparate de monitorizare a semnelor vitale, aparate care semănau cu niște televizoare corcice c-o perfuzie, căci toate acele fire ți se opreau în braț, în zonele de

unde senzorii dezgropau tensiunea și pulsul, ca pe niște vestigii arheologice.

Denumirea fusese împrumutată de la necropola maramureșeană, dar nu fiindcă pacienții aflați în stadiul terminal ar fi fost prea veseli; căci, în afară de cei câțiva care mai erau capabili să facă haz de necaz, majoritatea era deja în moarte clinică. Explicația din spatele poreclei funest-exuberante consta în faptul că salonul fusese mai demult un incubator pentru copii născuți prematur și avea pereții pictați cu bebeluși zâmbitori, cu nori roz și cu ursuleți de pluș. După ce un incendiu devastator a ars copiii de vii, afumând pereții, spitalul a trebuit să plătească o groază de bani ca despăgubiri acordate familiilor și n-au mai rămas fonduri să-l zugrăvească. Astfel, l-au repartizat adulților, celor care nu se mai puteau plânge de condiții, căci aveau probleme mult mai grave. Credeam că m-au repartizat în acel loc, mirosind a grătar de carne umană, fiindcă n-au avut pat liber în altă parte. Eu, unul, ziceam mersi că nu m-au lăsat pe coridor, sau n-au început să mă mute de la un spital la altul, ca pe celebrul domn Lăzărescu.

La început, nu mă deranja țiuitul insistent care indica că s-a mai oprit inima cuiva. Eu oricum nu puteam dormi, așa că dacă vreunul mai norocos se întâmpla s-o mierlească la ceas de tihnă, în plină noapte, când resuscitarea era mimată între două reprize de somn ale medicilor, respectivii făcându-i masaj cardiac în timp ce căscau copios (ceea ce-l scutea de chinul pământesc cât ai bate din palme), pentru mine era totuna. Dar piuitul acela strident începuse să răsunе permanent, transformându-se vertiginos într-un concert simfonic ce nu se mai termina, de-ți venea să arunci cu papucii în dirijor. Nu se stricaseră aparatele; pur și simplu se murea în grup. Inimile lor cedau una după alta, ca piesele dintr-un domino. Era un du-te-vino de cadavre, încât îmi stătea pe limbă să le zic să mute morga aici – căci ar fi mai simplu pentru ei, ar fi economisit benzina de la dric.

În alte zile agitația era zero. Fățâiala înceta. Dar nu pentru că nu se murea, ci pentru că era o zi onomastică undeva, pe la vreun cabinet și toată lumea se ducea acolo ca să se ghiftuiască cu pișcoturi și să dea

pe gât șampanie. Așa că toate asistentele își puneau dopuri de ceară în urechi, precum Ulise, ca să nu audă chemările sirenelor. Nu a celor din ocean, ci a celorlalte – ce se întreceau în intensitate chiar și cu sirena lui Vasile Roaită, că tot vorbim de morții care le declanșează. Unii muribunzi din salon mai aveau ceva șanse să fie resuscitați. Ritmul cardiac le scăzuse temporar. Deci, încă nu erau morți de-a binelea. Dar niște eclere aveau să-i ucidă! Indirect, bineînțeles. Unde e tratație, nu e tratament – asta reprezintă o regulă de aur în spitale. Niște nou-născuți ajunseseră lemne de foc pe chestia asta, când se declanșase incendiul, iar asistenta se îndopa cu prăjituri.

Mă uitam în jur, să văd al cui monitor s-a aprins ca un brad de Crăciun. Era băiatul cu ochi albaștri. Nu aflasem cum îl cheamă, dar îmi părea rău de el, că se duce cu zile. Se vedea că încă nu-i mort! Trupul lui se mai mișca. Mă rog, se mișca din cauza convulsiilor. Avea spume la gură. La cei 25 de ani ai săi, mi se părea stupid să moară singur, ca un câine. Și nu pe câmp, ci într-un spital – deși în România e cam tot aia! Nu mă puteam da jos din pat, crampele musculare mi-ar fi paralizat mersul înainte să apuc să fac doi pași. Și degeaba zbieram ca bezmeticul după cineva. Dacă nu auzeau alarmele, nu m-ar fi auzit nici pe mine! Dar speram să fie pe aproape măcar femeia de serviciu, care se fâțâia uneori pe coridor, dar nu ca să spele pe jos, ci ca să vândă lucrurile rămase de la morții din salon altor pacienți. Hâm, se pare că nici comerț nu se mai face ca lumea în spitalul ăsta! Pueh, te apucă groaza! De ce nu e femeia de serviciu acolo – poate voiam să cumpăr un sacou sau un borcan cu compot?!

Băiatul cu ochi albaștri ca cerul de vară se uita sfâșietor la mine și parcă mă implora să nu-l las pradă morții. Eu nu dormeam niciodată. Așa că, fiind mereu treaz, când apăreau situații de urgență, responsabilitatea cădea pe capul meu. Eram de gardă permanent. Da, poate că eram eu campionul treziei, dar ce folos, dacă alții sunt adormiți?! Mă gândeam să încep să spun Tatăl Nostru – măcar cu atât să-l ajut!... Dar nu eram deloc în starea de reculegere necesară. Căci nu voiam în rup-tul capului să accept faptul că bătălia e complet pierdută! Trebuia să

fac ceva! Dar ce?! Eram țintuit de pat! Dar, chiar și așa, nu mă puteam resemna: cum să mă descotorosesc de un om ca de o mânășă chirurgicală folosită?! Bine, nu se descotorosea nimeni aici în spital de mânușile chirurgicale folosite, ci le reutilizau.

Trebuia să-i salvez viața, chit că ar fi fost nevoie mă târăsc pe dușumeaua mirosind a moarte și să le sparg ăloră petrecerea. Când să mă ridic, mi-a străfulgerat o idee: ce-ar fi să sun la Salvare?! Ei bine, așa am făcut! Am sunat la 112 și am zis că moare cineva, să vină cât mai repede cu puțință. Le-am dat adresa, iar deșteptii de la telefon nu și-au dat seama că acolo figurează un spital. M-am trezit cu elicopterul SMURD la geam, căutând loc de aterizare. Doctorii și asistentele au apărut *en gross*, deoarece din salonul nostru se vedea cel mai bine elicopterul. Uite așa am salvat viața unui băiat de 25 de ani! Cel puțin până la următoarea onomastică!

Cel mai simpatic locatar al Cimitirului Vesel era nea Fane. El totdeauna zicea: „Eu am venit din Săpânța în București! Am fugit de Cimitirul Vesel și uite că tot peste Cimitirul Vesel nimeresc!” Fusese în tinerețe boxer de performanță. După ce s-a lăsat de cariera sportivă, s-a apucat de pălincă, normal. Doar și-o făcea singur! Iar după ce aburii de alcool se risipeau, se umplea imediat de alt fel de aburi: de fumurile orgoliului său, astfel încât nu era niciodată perfect lucid. Se lăuda cu centurile lui de aur, deși le pierduse de mult, cu mușchii lui din tinerețe, care atârnav acum ca niște șomoioage de vată ale unui cadavru împăiat, cu sora lui din Canada, care se măritase cu un doctor putred de bogat din Ottawa și se aranjase pe viață, doar că aia nu-i trimitea nici măcar o felicitare. Toată familia sa era la muncă în străinătate, iar el rămăsese singur p-acilea, probabil din lene. Se combinase recent c-o muiere din Săpânța, maramureșeancă de-a lui. I-a reparat ăleia casa, i-a pus inclusiv centrală termică. Bineînțeles, nu cu banii lui, căci n-avea. Dar se bucura de prietenia unui rugbist, care se apucase de afaceri și devenise milionar. Iar când a auzit rugbistul că el și nevasta stau în condiții atât de mizere încât îngheață în casă paha-rul cu apă (așa deosebindu-l pe cel cu apă de cel cu pălincă), le-a

cumpărat omul o centrală ultimul răcnet. Când s-a văzut cu casa amenajată, muierea respectivă l-a aruncat în stradă pe nea Fane, confiscându-i și pălincă, căci o trăgea la măsă mai vârtos decât dumnealui. Surghiunit fiind acu', cu spitalul devenindu-i singura casă, nea Fane îmi mărturisea că avea ascunse două mii de dolari într-o Biblie, bani primiți de la sponsor, pe când i se depistase boala, iar prietenul îi spusese să aibă pregătit plicul cu mită, pentru operație. Dar după ce l-a evacuat consoarta, el a rămas și fără Biblie și fără operație. Nebuna a vândut-o imediat, împreună cu celelalte bulendre ale lui. Spera s-o mai găsească. Se ducea mereu prin anticariate, căutând-o înnebunit. Vânzătorii îl credeau un călugăr sau ceva de genul. Nu mai văzuseră în viața lor un om așa de pios, care să caute cu atâta febrilitate o Biblie! Ca să-l provoc, îi spuneam: „Să știi că am văzut Biblia ta la preotul care vine mereu pe la noi, să-i împărtășească pe cei aflați în stadiu terminal!” Nea Fane se înroșea ca un rac de furie: „Aoleu! Îl iau la pumni! Fac sac de box din el!” Își umfla pieptul, dar era evident că nu mai poate să bată nici măcar covoare. Boala îl doborâse. Avea limfom non-Hodgkin. Și doar o singură lună de trăit. Deja nu mai avea păr. De la citostatice. Se rușina îngrozitor că e chel și purta mereu un clop. Dar pe urmă a renunțat la clop, căci râdeau brancardierii de el, că e țăran. Și a început să-și pună peruci. Niciuna nu-i stătea bine. Mereu le schimba. Pe mine mă amuza că aveam lângă mine un boxer cu perucă! Era singurul lucru vesel în Cimitirul Vesel – respectiv umorul lui involuntar. Desigur, nu voia să-l bată doar pe preot (cu motiv sau fără), ci voia să-i bată și pe alții, pe oricine se nimerea. Chiar mă întreba, când mă vedea trist, dacă m-a supărat careva, ca să-l facă șnițel. Dorind să-i ofer ocazia să braveze, pentru a se simți din nou important, îi dădeam de înțeles că da, într-adevăr, am pică pe cineva: „Păi, ar fi un moș pe care aș vrea să-l iau la bătaie...” „Cine, preotul?” Îi băgasem în cap obsesia asta, iar acum nu-i mai ieșea! „Ha-ha-ha! Nu! Alt moș!” „Care?” „Moș Ene!... Nu vine la mine niciodată și din cauza asta mă disperă! Orice aș face, nu pot scăpa de insomnia asta cronică! N-am mai dormit de la alegerile de anul trecut!” „De ce?, ești îngrijorat de soarta țării?” „Nu –

ar fi însemnat să nu fi dormit niciodată, de când m-am născut, dacă asta ar fi fost etiologia! Dar pur și simplu m-am dus în seara aceea la vot, m-am întors acasă, am ciugulit ceva de prin frigider, am stat până târziu să urmăresc rezultatele parțiale ale *exit-poll*-urilor și mi-am dat seama că nu mai pot să dorm!" „Ce bună ar fi boala ta la politicieni; ar trebui să faceți schimb, zău!" „Să știi! Casa Poporului ar deveni Ochiul lui Sauron." L-am întrebat de ce crede că a făcut cancer: de la supărări, de la pumnii luați în cap pe ring, de la trasul la măsea? Nici el nu știa, sărmanul. Îmi spunea că știe un singur lucru: din Cimitirul Vesel o să ajungă în Cimitirul Vesel, unde își avea rânduit locul de veci. Un băiat din sat îi pictase deja crucea. Era cu niște sticle de tărie pe ea, bineînțeles. Că doar n-o să-l pună să-i picteze acoloșa mutra lu' ăla, cum îl cheamă, a lui „non-Hodgkin"! Așa că prefera să lase lumea să creadă că moartea i-a survenit în urma alcoolismului. E mai *cool*. Mi-am dat seama că românii nu falsifică doar alcoolul, dar își falsifică și moartea.

Printre cei care înveseleau în mod paradoxal atmosfera era și preotul. Om de viață. La început, credeam că nu-s pe lista neagră și, deci, n-am de ce să-mi fac griji c-o să mor. Eram convins că mă aflu acolo doar din lipsă de spațiu. Că sunt o victimă birocratică. Prin urmare, nu aveam nicio rețineră să mă conversez cu Sfinția Sa. Iar asta se întâmpla de fiecare dată când aveam ocazia, adică toată ziua - bună-ziua, căci mai mereu murea câte cineva și el trebuia să participe. Nu mi se părea ceva de rău augur să socializez cu un personaj îmbrăcat în negru, având în vedere că el purta sutană mereu, iar din acest punct de vedere, de cum intra pe ușă, te lua cu fiori. Eu n-am prea fost dus pe la biserică, iar acum aveam parte de-o supradoză. Oricum, nu scuipam în sân, cum te îndeamnă superstiția când îți taie calea un preot, nepărându-mi-se un semn rău. Căci nu mă gândeam c-o să încap foarte curând pe mâna lui; sau că prietenia noastră era pe punctul de a se transforma într-o litanie. Da, o fi fost el plin de umor macabru, însă nu-l consideram un atac la persoană, chiar îmi plăcea. De exemplu, de fiecare dată când era la căpătâiul unui muribund, să-l împărtășească, la sfârșitul slujbei întreba: „Cine urmează?" Cu glas tare,

ca să audă toți. Evident, nimeni nu-i răspundea. Mulți erau în comă, așa că nu puteau să-i răspundă, nici dacă ar fi vrut să se bage în față. Iar ceilalți tăceau chitic. Eu, ca să marșez la umorul lui, i-l arătam cu degetul pe nea Fane, în sens că el urmează. Nea Fane se făcea galben ca o lămâie, fiindcă își dădea seama că viața e escroacă, ca un meci de box aranjat, în care știi de dinainte în ce rundă vei fi făcut K.O. El avea pronosticul cel mai prost, urmând să se curețe cel mai repede. Era de jumătate de an diagnosticat. Iar din pronosticul inițial de 6 luni se consumaseră repejor 5. Fiindcă tratamentul n-avusese efect, i-a fost aprobată o nouă internare. Ultima. „Am venit aici pentru luna de miere!", para el adevărul crud. Îl priveam cu un soi de superioritate. Mă gândeam c-o să moară pe la mijlocul lui august, iar eu o să văd pe la televizor cum o fost mare stea a boxului s-a stins. Îmi făceam planuri c-o să mă duc într-o raită prin nordul țării, la el la mormânt și-o să depun niște flori. Speram să-mi revin până atunci...

Dar imediat după aceea a survenit șocul. Dacă el mai avea o lună, eu mai aveam ZECE ZILE! O să mă îngroape el pe mine! Trebuia să-l informez urgent ce flori îmi plac – să vină dânsul cu ele la mormânt. Nea Fane, îmi plac freziile, îmi venea să-i zic, dar mă podidea plânsul. În comparație cu mine, nea Fane era nemuritor. Își merita renumele de Terminator. Căci de fiecare dată când brancardierii îl jigneau, zicându-i: „Bă, terminalule!", el îi contrazicea cu oftică: „Terminali sunteți voi, eu sunt Terminator! Dau acuși cu voi de pământ!" El avusese supărări și extrem de mulți pumni în cap. Dar eu avusesem o viață cât se poate de liniștită. Am fost fotograf. Mergeam pe la nunți, pe la botezuri, mereu voie bună și lume în haine dichisite. În afară de mamelele ascultate în exces, nu făcusem vreun alt gen de excese. Aveam doar 40 de ani și nicio intenție să părăsesc această lume. Mi se părea imposibil să fiu atât de bolnav – mă menajasem tot timpul, dusesem o viață perfectă!

Am realizat cu întârziere ce utilă se dovedea prietenia mea cu preotul. Probabil o să-l rog să țină el slujba. Ar fi acceptat, sunt convins. Căci mă simpatizase din primul moment. Radia prin toți porii când mă

vedea, de parcă aş fi fost prietenul lui de-o viaţă. Iar după ce doctorii au avut curajul să-mi dezvăluie diagnosticul, mi-am dat seama că prietenia dintre noi chiar o să ţină o viaţă! Habar n-aveam cum îl cheamă. Îi spuneam Părinţelul. Şi nici el nu-mi ştia încă numele; dar o să-l afle, la înmormântare, când va fi obligat să-l pronunţe, în speranţa că, într-adevăr, se va ocupa şi de serviciul meu funerar. Probabil ar trebui să-mi scriu epitaful singur şi să-l rog ulterior să-l parafrazeze. Căci mi se părea aiurea ca un prieten să inventeze verzi şi uscate despre mine, din cauză că n-a avut la dispoziţie suficient timp să mă cunoască. Mi se părea că-i trădez dăruirea sufletească, plecând prea repede şi răpindu-i astfel posibilitatea de aprofundare a relaţiei noastre. Desigur, el n-o lua deloc în tragic, glumea tot timpul, chiar dacă aflase că eu urmez la rând. Aflase răspunsul la întrebarea lui retorică, cu cine urmează. Mă bătea pe umăr şi-mi spunea c-o dulceaţă prefăcută în glas: „Nu fi îngrijorat, nu arăţi rău deloc; doar că de Halloween nu-ţi mai cumpăra mască, c-o ai deja pe faţă!” Adevărul e că n-aveam curajul să mă privesc în oglindă. Să verific dacă exagerează sau nu. Puteam culege ce-mi convenea din bancul lui: fie ironia, fie asigurarea că totul e O.K. Poate că n-arătam ca în zilele mele cele mai bune, când lumea mă confunda cu mirele, deşi eu eram doar fotograf, dar ce pretenţii să ai de la un bolnav de Insomnie Familială Fatală (FFI)?! Dacă mă simţeam ca un zombi, nu era chiar imposibil să arăt ca un zombi! Când i-am spus că boala mea e înrudită cu cea a vacii nebune, Părinţelul a început să râdă în hohote. L-am întrebat ce-i aşa de amuzant şi mi-a zis: „Cred că m-am molipsit!”. Şi izbucnea din nou în râs. Nu ştiu dacă se molipsise, dar în mod sigur veselia lui era contagioasă. Râdeam cot la cot cu Sfinţia Sa, de parcă n-aş fi fost c-un picior în groapă. „Moartea ta e o vacă!”, completa el colecţia-i de umor negru.

Da, moartea mea e o vacă. O urăsc. E o fiinţă stupidă, care merită scuipată. Luată la bătaie cu ciomagul. Când am ajuns la spital, am sperat că totul se va rezolva cu nişte somnifere. Dar au refuzat să-mi mărească doza. Iar eu nu înţelegeam de ce. Credeam că vor mită – aceasta fiind de obicei explicaţia pentru care te lasă cu buza umflată.

Adevărul e c-aş fi plătit oricât pentru o oră de somn. Deci aveau pacientul super-potrivit, un om cu care se putea negocia, căci, la starea mea, sumele nu mai contau! Ochii nu mai puteam să-i închid; dar aş fi putut face o excepţie şi să-i închid la lăcomia lor nesimţită pe când le dădeam mită, chiar dacă mă deranja foarte tare ideea. În fond, mă aveau la mână: ori perpetuam corupţia, ori mă potcoveam cu o insomnie eternă. Chiar am sunat la bancă să întreb câţi bani am disponibili în cont. Dar aluziile n-au dat niciun rezultat. După analize, mi-au întrerupt tratamentul de tot. Nu fiindcă doreau să mă şantajeze, însă şi-au dat seama că e inutil. Nicio tonă de somnifere nu m-ar fi putut forţa să dorm. Decât să irosească pastilele pe mine, mai bine le aruncau la WC. Bine, doctorii aruncau oricum pastilele la WC, căci comanda în mod deliberat surplusuri (aceasta fiind o manevră prin care virau cât mai mulţi bani în buzunarul firmelor ce-i căpuşau şi cu care erau în combinaţie). Iar a doua zi, după înnoirea stocului, pretindeau că acesta s-a terminat, ca să poată face o comandă nouă şi tot aşa. Se înfundau toaletele cu medicamente. Dar, în cazul meu, printr-un paradox, nu se mai făcea risipă. Nicio pastiluţă nu se mai ducea pe apa Sâmbetei, de parcă Sâmbăta secase. Iar asta sfida toată mafia spitalicească – deoarece, conform metodei lor de delapidare, puteam să îmbogăţesc şi trei lanţuri de farmacii! Se fereau, totuşi, să mă îndoape cu medicamente. Practic, îşi puneau beţe în roate propriei afaceri. Şi nu înţelegeam de ce. Deveniseră brusc grijulii cu ce medicaţie înfundă WC-ul. Dar nu erau chiar proşti, căci ştiau c-o să mai rezist doar zece zile, iar pe urmă puteau să-şi ia adio de la mine – la propriu. Or, ei îşi făceau planul de afaceri pe cinci ani, nu pe zece zile. Aşadar, reprezentam o miză prea mică, inclusiv pentru furţişag. Reprezentam un delict minor – ace, brice şi carice. Oricum, nu-i condamn. Căci aveau şi un mic merit în toată povestea asta: erau nişte diagnosticieni excelenţi şi nu se apucaseră să scrie în fişă tot felul de aiureli, ca predecesorii. Din acest punct de vedere, nu falsificaseră nimic. Slavă Domnului, avuseseră fler, încă de la bun început, spre deosebire de armata de somităţi de la celelalte spitale. Fuseseră singurii care puseseră